

Od takratnih deželnih šolskih nadzorikov je bil slovenski duhovnik dr. Jarc precej hladen nasproti „Tovarišu“; njegov naslednik Pirker mu je bil pa kot velik nemškutar celo sovražen. Seveda; zakaj pod njegovo protekcijo se je bila hudo nemškutarska „Schulzeitung“ ustanovila.

Urednik „Tovariša“, Praprotnik, še ni bil takrat stalen šolski voditelj pri Sv. Jakobu v Ljubljani, morebiti še stalen učitelj ni bil. Zato se je bil zbal Pirkerja in nemškega deželnega predsednika grofa Auersperga. Zato je odložil (1873) za nekaj časa uredništvo „Tovariša“ in ga izročil požrtvovalnemu Močniku, ki se kot samec ni bal za svojo kožo ter urejal list v strogo narodnem, ali še bolj strogo v duhovniškem smislu. Praprotnik se tudi ni upal voditi še dalje „Slovenskega učiteljskega društva“ in prevzel je predsedništvo nadučitelj Govekar na Igu (pozneje v Siški), ki je bil jako značajan, srčen mož, dober šolnik, dober pisatelj in narodnjak čez vse, dasi je bil dovršil svoje dni edino le idrijsko preparandijo z enim samim tečajem.

Ivan Lapajne.

Ali ste že našemu listu pridobili novega naročnika?

Kje služimo?!

Danes je na Kranjskem že precej občutljivo pomanjkanje učiteljev. Če pojde tako naprej, bodo v desetih letih z lučjo iskali nadučiteljev za dvorazredne šole, zakaj moških je že itak malo in še od teh tišči večina v mestu, kdor se količkaj čuti, upajoč boljših razmer in pa večjih dohodkov, kakor jih je dobiti na deželi. Človeku se obetajo v mestu svetli gradovi in v njih bajno, lepo življenje. A največkrat so to le varljive sanje. — Kaj hočeš, prijatelj, v mestu s tisto ubogo plačico? Vsak boljši dninar te prekosi v dohodkih, stroškov imaš pa več nego srednjeplačani uradnik! Torej — le ne preveč upati!

Veliko jih pa tišči v mesto, da bi lažje šolali svoje otroke. Toda v mestu tudi v tem pogledu ni za vse. Draga obleka, drago stanovanje itd. — to so tolika bremena, da jih ob sedanjih sramotnih plačah ne zmore brez stranskih dohodkov nihče. Od upanja se pa tudi ne more živeti! — Reče se torej lahko, da je to tiščanje v mestu premalo premišljeno. Naj bi že bilo: Učiteljji, ki niso pevci ne ekonomski, naj se komercialno temeljito izobrazijo, da bodo mogli z uspehom voditi učiteljske organizacije v mestu. To bi jim kolikor količnejše položaj. A vsi pevci in ekonomski — posebno vrtnarji — naj bi se potezali za nadučiteljska mesta na dvorazrednicah, posebno če so te blizu železnice. Saj jim je tedaj mogoče tudi pozimi se razvedriti pri kakem koncertu ali pa v gledališču v mestu. — Nadučitelj ima po zakonu prosto stanovanje in užitek vrta. Oblačiti se mu ni treba kakor v mestu, dasi se na deželi tudi ne sme — zanemarjati. Poleg tega bodo prav kmalu prišli nadaljevalni tečaji za šolidroslado mladino, če hočemo, da se bo naš narod sploh ohranil. Za te se bo moral učitelj sicer dobro pripravljati, a dajali mu bodo pa tudi precej priboljška. Kolikor zmogljivejši bo učitelj, toliko več si bo lahko priboljšal s tem poukom svoj položaj.

Dalo se bo torej ob vsem tem živeti, ko bodo še učiteljske plače vsaj nekaj učiteljskemu delu primerno izboljšane. In večkrat bo lažje živeti na deželi nego v mestu. Ako bo učitelj svoje otroke že v mestu šolal, bodo ti vsaj tako dobro ali pa še bolje oskrbljeni kakor pa doma, ker se učitelj-otce ne more Bog ve kaj ukvarjati s svojimi otroki. Učitelj se v šoli utruja toliko, da se mu po šoli doma niti ne ljubi baviti se s svojimi otroki. Učiteljevo delo torej nanese, da kaj lahko svoje otroke zanemarja. Zato mu bodo pa navadno otroci vse bolj uspeli pri tujih ljudeh. To sicer precej stane in bi se moralo tudi uvaževati. A četudi pri tujih ljudeh nekaj plačuje zanj, naj vendar pomisli, da otroci tudi doma stanejo precej. — Vse to so stvari, ki se jih ne sme podcenjevati. Kar se pa tiče življenja sploh, se bo učitelj držal v mestu kakor na deželi tega, zakaj je pozvan. Pozvan je narod izobrazevati ter mu s tem pomagati temelj k napredku. Zvišen mora biti nad strankami in se zavedati, da ima nalogo vzgajati in poučevati otroke vseh staršev svojega okoliša. Zato se ne bo dejansko mešal v politične boje, a bo vselej stal na strani tistih, ki so za izobrazbo in napredek naroda.

Učitelj-pevec si v teku let ustvari na deželi zbor, ki mu bo delal čast in ve-

* Ko me je n. pr. l. 1870/1871. v Idriji nadzoroval, kjer sem bil dve leti učitelj, sem pričakoval od njega, da me bo kaj pohvalil kot „Tov.“ sotrudnika; a tega ni storil, marveč me pokaral, ker sem v nekem spisu klečanje navedel kot disciplinarno kazeno.

** Takrat je bil „Tovariš“ torej preveč „klerikalni“, pozneje pa preveč „liberalni“, osobito takrat, ko je odložil — Slomškovo glavo.

selje na stara leta. Učitelj-ekonom bo a z razumnimi močmi delal za gospodarski napredek svojega okoliša. Vse to je tudi nekaj vredno. Pomislimo, da se človek lažje uveljavi na deželi nego v mestu. Človek ima pa le toliko užitka od življenja kolikor se sam uveljavi v človeški družbi. Na priznanje mesta niti ni treba čakati. Da ima le priznanje svojega okoliša in pa zavest, da sadov njegovega koristnega delovanja ne more nihče utajiti. To je toliko, da človeka visoko dvigne nad vsakdanje življenje ter mu daje posebno zadovoljnost.

Kdor se torej upa v tem smislu delovati, naj ne sili v mesto. V mestu se uveljavijo le posebni talenti, na deželi pa marsikdo toliko stori, da ga čislajo mladi in stari ljudje. Le ne misli, da kmet nič ne vidi! Kmet jako dobro vidi, a je zdaj še toliko ustrašen, da tega ne upa povedati. Ko se bo jel malo bolj prosto gibati, bo pa na ves glas povedal, kar čuti v srcu.

Zato je pa z vestnim delom vsak v svojem delokrogu primoran narodu pomagati, da se kulturno dvigne. Potem bomo pa vsi imeli prostora na svoji lepi zemlji, najsi bomo tega ali onega stanu.

Seveda ga bo imel vsak le toliko, kolikor ga bo s svojim delom za splošni blagor — zaslužil. Svet se tako suče, da bodo kdaj imeli le tisti svojo veljavo in primerno plačilo, ki bodo resnično koristili človeški družbi.

Učiteljski stan je od dne do dne bolj potreben, in učiteljji, ki store svojo dolžnost, bodo imeli vsak dan več dohodkov in več ugleda. Tega ne bo ubranila nobena politika, ker politika navadno nasplošno ni prirojena dejanskim potrebam ljudstva in bo torej imela vedno manj veljave. — Kulturni narodi bodo stremili za splošno blaginjo, in tej služiti je naš poklic.

Začenjamo torej z abecedo in naštevanko, ne nehajmo pa niti z nadaljevalnimi tečaji! Naša stanovska naloga je izobrazba naroda. Zato pa — naprej za izobrazbo naroda!

Janko Žirovnik.

Nekaj o plačah istrskega učiteljstva.

V rokah so nam istrski deželni zakoni. Zato smo se namenili popisati, kakšne plače so uživali in še uživajo istrski ljudskošolski učitelji. Kake so bile plače v konkordatski dobi, na to se ne moremo ozirati, pač pa si oglejmo, kaj določa zakon z dne 30. marca 1870. § 22. tega zakona določa štiri plačilne vrste, namreč I. 1200, II. 1000, III. 800 in IV. 600 K. Poleg tega določa ta zakon petletnice z 10% najnižje plače, ki je v dotični občini ter nadučiteljem v občinah I. in II. razreda 400 K, v občinah III. 200 K in v občinah IV. 100 K opravilnine. Voditeljem enorazrednic ni določena opravilnina. Stanovanje določuje ta zakon samo voditeljem, obstoječe iz dveh sob in potrebnih postranskih prostorov, a če tega ni, stanarino v občinah I. in II. razreda 40%, v občinah III. razreda 30% in v občinah IV. vrste 20% najnižje letne plače v dotični občini. Vsi drugi učitelji, ki niso bili voditelji, niso imeli pravice ne do stanovanja in ne do stanarine.

To se je popravilo z zakonom z dne 3. novembra 1874 ter določilo le tri plačilne vrste, in sicer I. 1200, II. 1000 in III. 800 K. Učiteljem, ki niso imeli sposobnostne izkušnje, se je znižala vsaka vrsta za 200 K. Določilo se je, da se ima uvrstiti v I. vrsto $\frac{1}{10}$, v II. vrsto $\frac{2}{10}$ in v III. $\frac{3}{10}$ krajev. Po prvem 10 letju so dobili 10% njih plače kot priboljšek, a dalje do izpolnjenega 30. službenega leta petletnice po 10% njih plače. Opravilnina je bila odmerjena za vsak razred 60 K, a skupna ni smela presežati 200 K. Vsi nadučitelji so imeli pravico do stanovanja, obstoječega iz dveh sob in postranskih prostorov, ali pa do odškodnine 200 K. Drugim učiteljem je bilo priznано le primerno stanovanje ali stanarina 100 K.

Ta določila so veljala do 1888. leta. Z zakonom z dne 14. decembra tega leta so ostale neizpremenjene tri plačilne vrste, a petletnice so se odmerile s 15% plače tretje vrste, in stanarina se je določila za nadučitelje 200 K, drugim učiteljem 160 K in podučiteljem 100 K.

Do leta 1901. je uživalo istrsko ljudskošolsko učiteljstvo take dohodke. Z zakonom z dne 9. oktobra istega leta se je zvišala vsaka vrsta za 200 K; kvinkvenije so se odmerile za podučitelje vsaka s 135 K in za učitelje s 150 K. Opravilnina je bila določena s 100 K za vsak razred, a presežati ni smela 300 K za vse razrede. Stanovanje se je določilo nadučiteljem, obstoječe iz 3 sob in potrebnih postranskih prostorov, drugim učiteljem primerno stanovanje ali pa stanarina nadučiteljem 350 K, drugim učiteljem 250 K.

Ta zakon je veljal do leta 1908. Dne 5. junija t. l. je izšel zakon, ki se z njim določa I. vrsta 1920, II. 1680, III. 1440 in IV. 1200 K. Za učiteljstvo brez sposobnostne izkušnje je še V. vrsta z 960 K letne plače.

Petletnice so za definitivno učiteljstvo določene vsaka po 180 K, a za provizorno vsaka po 120 K. Opravilnina je določena 180 K za enorazrednico in dvorazrednico, 300 K za trirazrednico in štirirazrednico in 420 K za petrazrednico in šestrazrednico ter za vsak nadaljni razred 60 K; vendar nikdar ne čez 600 K. Za nadučitelje je določeno stanovanje, obstoječe iz 3 sob, kabineta in potrebnih postranskih prostorov, za drugo učiteljstvo, obstoječe iz 2 sob, kabineta in potrebnih postranskih prostorov, ali pa stanarina nadučiteljem 540 K, učiteljem 360 K in 240 K podučiteljem in provizornim učiteljem.

Učiteljice imajo vedno 80% tačasne učiteljske plače.

Kdor bi primerjal plače, določene 1870. leta, in plače 1908., bi dobil ta-le pregled:

1870.	1908.	
I. vrsta 1200 K,	I. vrsta 1920 K,	razloček 720 K
II. 1000	II. 1680	680
III. 800	III. 1440	640
IV. 600	IV. 1200	600

Marsikdo bi mislil, da je učiteljstvo danes precej na boljšem, a upoštevajmo to: Iz fasij duhovščine je razvidno, da je tačas veljal 1 l na debelo prodanega vina 8 h, medtem ko danes velja v istem kraju 28 h; 1 l mleka je veljal 10 do 12 h, danes velja 28 do 32 h. Enako so se sorazmerno podražile druge življenske potrebščine. Znano je, da je takrat delal delavec za 160 K najmanj 14 ur, medtem ko zahteva tak delavec danes 4 K za 9 urno delo. Iz tega je razvidno, da tudi danes ni istrsko učiteljstvo plačano času in draginji primerno.

Deželnemu zboru ne ostane nič drugega, kakor da v kratkem zopet regulira učiteljstvo plače, tako da bodo res odgovarjale § 55. državnega šolskega zakona. Nič ne pomaga izgovor, da so se regulirale komaj pred letom, ker se je naredilo takrat le polovičarstvo. Ostreši se bo marsikaterih starih predsodkov in ostreši se bo tudi dvojne mere, t. j. razločka med mestom in deželjo. Danes so na deželi življenske potrebe ravnotako drage kakor v mestu, a v mestu so nekatere udobnosti, ki jih ni nikdar na kmetih.

Goriško učiteljstvo.

Praznujemo jubilej našega vrlega stanovskega glasila. Že petdeseto leto propagira naš „Tovariš“ ideje stanovske organizacije, ideje duševnega napredka, ideje svobode. Petdeseto leto je „Učiteljski Tovariš“ vedno isti, z istimi smotri, z istimi načeli.

Popolna kulturna tema je vladala ob njegovem rojstvu, in vse njegovo delovanje je bilo neprestan, trd boj proti temi.

Ljudstvo je bilo materialno, a še veliko bolj duševno usuznjeno glasoviti „mrtvi rokli“. Ta je gospodarila po mili volji z ljudskimi želji, a še veliko okrutnejša in neizprosnejša je bila ta roka, ko je pritiskala k tlom ljudsko voljo, željo po svobodi.

A učiteljji, naši predniki? Bili so marionete v rokah klerikalizma, bili so karikature onega stanu, ki bi moral prinašati luč prosvete, a je moral širiti temo nevednosti in suženstva.

Učiteljji so bili nesvobodni, bili so mežnarji, organisti, brez potrebne izobrazbe, škandalozno plačani, brez spoštovanja in ugleda pri ljudstvu.

„Učiteljstvo je delovalo plodonosno za ljudsko prosveto složno z duhovniki!“ Pač uspešno složno delo! Še dandanes je ta „sloga“ ideal nekaterih „učiteljev“!

V naši lepi, solnčni goriški okolici so bile pred 50 leti na šolskem polju uprav obupne razmere — celih 12 šol je bilo v okraju, kjer je danes približno 100 šol.

Solstvo, ki sta ga uvedla blagopokojna cesarica Marija Terezija in njen ljudomili sin Jožef, je v oskrbi „črne garde“ postalo pastorka države; bilo je le žalosten ostanek prosvetljenega 18. stoletja. Kakor je bilo to drugod, tako tudi pri nas.

Na teh 12 šolah je poučevalo 12 učiteljev: čitanje, pisanje, računanje po zastarelih metodah, oziroma nemetodah. Če se je učenec naučil za silo čitanja in pisanja, je bil to že izreden uspeh. Seveda je bilo te dobrote deležno le 12 tero vasi; otroci v ostalih vaseh so vzrasli brez vsakega pouka. Gledali pa so pri sprejemu v šolo tudi na spol otroka; dečki so imeli prednost pred deklicami. Za te je bilo dovolj, kar so jih matere naučile. Kakšne matere so postale te deklice, si lahko vsakdo misli.

Kolika razlika med našimi tedanjimi razmerami in med Finsko, kjer so morali že v 17. stoletju znati ženini in neveste čitati in pisati, če so hoteli stopiti v zakon! Za vzgojo se ni nihče brigal, tudi učitelj ne. Še sebe niso znali vzgojiti. Da bi imeli kako stanovsko zavest, o tem ni bilo niti govora. V temi nezavednosti so tavalji, dokler jih ni prebudil iz tega mrtvila list, ki je začel izhajati v Ljubljani pod naslovom „Učiteljski Tovariš“.

Zmajali so z glavami tedanji mežnarji-učiteljji, ker si niso mogli misliti, da so

tudi oni ljudje, ki jim pripada visoka socialna naloga med našim ljudstvom. A dolgo ni trajalo to začudenje. Naročili so si list, ga čitali in izprevideli, da se dajo vse te ideje uresničiti, da je v njih moči doseči smotro, za katerimi je stremil „Učiteljski Tovariš“. Navdušili so se za stvar, in to navdušenje je porodilo v našem okraju nov stanovski list „Sola“, ki pa je moral zaradi vednega deficita prenehati.

Tem tesneje so se zlasti mlajši oklenili „Učiteljskega Tovariša“, ki jih je vzpodbujal k vztrajnemu delu in k zavednosti, da je učiteljstvo enega okraja le majhna moč, ki ne more nikomur imponirati.

Skrbno so skrivali hrepenenje po luči v svojih srcih, zakaj črna roka je grozeče visela nad njimi.

Prišlo je leto 1869., ki je prineslo našim prednikom toli zaželjeno svobodo oprostilo se je učiteljstvo suženjskih spon — zasijala je ljudstvu nada v boljše bodočnost.

Svobodno učiteljstvo je začelo misliti na svojo organizacijo, ki se je polagoma razpredla po celi slovenski domovini. A učiteljji niso mislili le nase, tudi prosveta ljudstva jim je bila posel, ki so se ga oklenili z vso vno. Povsod so ustanavljali bralna in slična društva, kjer se je odraslo ljudstvo dalje izobrazevalo; prirejali so veselice in predavanja ter tako zbudili v ljudstvu narodno zavest, zbudili so mu razsodnost in učili so ga umevati vsa javna vprašanja, ki se tičejo kmeta.

Navodila in tolažbo v težkih dneh so pa dobivali v svojem vrlem glasilu, ki je dajalo iniciative, nasvete in branilo učiteljstvo in njegovo delo pred raznimi napadi.

Ustanavljale so se nove šole, širile že obstoječe in vrsta narodnih in kulturnih delavcev se je množila, in z njo se je razširila kultura, moralna in materialna, po geslu idealnega voditelja goriških Slovencev, nepozabnega dr. Lavriča: Vse za omiko, svobodo in napredek!

„Narodna šola“ v Št. Rupertu pri Velikovcu na Koroškem.

Tuji navali čedalje huje pritiskajo na nas, in naš edini up na boljše bodočnost je naše narodno šolstvo. Na prstih ene roke lahko seštejemo šole na Koroškem, ki imajo slovenski učni jezik — vse druge so pomnemčevalnice v pravem pomenu besede.

Kakor svetilnik ob morju pa stoji „Narodna šola“ v Št. Rupertu pri Velikovcu na Koroškem; ta šola je naša straža, je pa tudi hud trn našim nasprotnikom. Kaj čuda, da rujejo zoper njo, kolikor največ morejo ter store vse za sosedno nemško šolo v Velikovcu, kamor je Št. Rupert vsolan. Za nemško šolo love otroke od blizu in daleč, in po pravici je dejal neki nemški učitelj, da je nad polovico otrok nemške šole „Gast-schüler“, to so otroci, ki prihajajo iz drugih šolskih okolišev. Da je 70 odstotkov otrok, ki obiskujejo nemško šolo, slovenskih staršev, je gola istina. Otroke v nemške šole love v pravem pomenu besede. Cel roj agitatorjev leta okrog, ki s sladkimi obljubami mamijo starše in otroke. Resnica pa je tudi, da za otroke nemške šole res skrbe. O Božiču jih obdarjajo z obleko in obuvalom ter jim pozimi in deloma celo tudi poleti dajejo opoldne hrano.

„Narodna šola“ prireja sicer vsako leto božičnico ter dobivajo otroci obilne darove vendar pa, žal, dosedaj še ni imela šolarke kuhinje, ki je res prava potreba tukaj, ker so otroci potrebni opoldne tople juhe in drugič, da more „Narodna šola“ uspešno tekrovati z nemško šolo. Mnogi otroci imajo čez hribe po eno uro in še dlje v šolo; in kako hudo je za šibkega otroka težavna hoja po ledu in snegu ter bivanje v mrzli zimi ves dan brez tople hrane. Človekoljubnost že zahteva za te siromake, da bi dobivali opoldne tople kosilce, glasno pa tirja tukaj narodni moment, da ne pustimo slovenske dece lačne v mrzli zimi ter jo tako prepuščamo nevarnosti, da odide v nemško šolo, kjer deci sicer polnijo želodček, a ji rujejo zato lju-bezen do rodne slovenske zemlje in materinega jezika ter jo napolnjujejo še z mržnjo do vsega, kar je slovenskega.

Z novim letom 1910. otvori tudi „Narodna šola“ v Št. Rupertu toli potrebno šolarke kuhinjo. Ker pa nima potrebnih sredstev, se obračamo do slovenske javnosti za prispevke.

Slovenke, Slovenci, o novem letu se spominjajte s kakim darom edine „Narodne šole“ na Koroškem. — „Tožni Gorotan!“ vzdihujemo; a rešiti more koroške Slovence le narodno delo.

Slovenke, Slovenci, storite kaj za uboge stradaljoče slovenske koroške šolarje, pokazite svojo ljubezen v dejanju s tem, da pošljete kak dar — bodisi v denarju, bodisi v blagu — za šolarke kuhinjo „Narodne šole“ v Št. Rupertu pri Velikovcu.